

κείνην ἐσοῦντα καὶ τὸ λευκὸν περιλαίμιον, τὰ ὅποια ἐπίσης εὐρίσκονται ἀνηρτημένα εἰς τὸ Μουσεῖον. Ἄλλα τοῦ Μουσείου τούτου κειμήλια εἶνε τὰ πιστόλια, τὰ ἔγγραφα, αἱ ἐπιστολαὶ καὶ αἱ προκηρύξεις τῶν Φενιάνων, ἐνθα γίνεται λόγος περὶ τῆς Ἰρλανδικῆς Δημοκρατίας. Ταῦτα δὲ τὰ γραπτὰ τῶν Φενιάνων μνημεῖα εἶνε ἡ ἀκέραια ἢ εἰς τεμάχην, πλησίον δ' αὐτῶν δύναται τις νὰ ἴδῃ τὰ ἐκ τῆς πολυκαιρίας ζαρωμένα λείψανα τῶν σαρκῶν γυναικὸς διαμελισθείσης ὑπὸ τοῦ Ἑρρίκου Οὐάινραϊτ. Παρὰ τὰ οἰκτρὰ λείψανα κεῖται καὶ τὸ ἐντυπον ἐπισκεπτῆριον τῆς ταλαίνης γυναικὸς.

Παράξενα εἶνε καὶ τὰ ἐκεῖ ἐπίσης καθωρόμενα, ὡς εἵπομεν, ὄργανα, τὰ ὅποια μεταχειρίζονται πρὸς διάρρηξιν οἱ τολμηρότεροι τῶν κλεπτῶν, μικραὶ σιδηραὶ βράδδοι δυνάμεναι νὰ βιδωθῶσι πρὸς ἀλλήλας καὶ νὰ ἀποτελέσωσι φοβερὸν μοχλὸν, σφυρὰ μὲ ἰσχυρὰς μεταλλίνας λαβὰς καὶ περιτετυλιγμένα διὰ δέρματος, ὥστε νὰ μὴ κάμνωσι κρότον, ὅμοιοι δερμάτινοι ἢ καστόρινοι σάκκοι, δι' ὧν περιβάλλονται τὰ ὑποδήματα ἵνα μὴ ἀκούωνται τὰ βήματα, σχοινία, κλίμακες ἐκ σχοινίων, ψευδογένεια, τρυπητήρια κτλ.

Ἀληθῶς ὅταν τις ἐξέρχεται ἐκ τοῦ ἀλλοκότου ἐκείνου Μουσείου, καταλαμβάνεται ὑπὸ συναισθήματος σεβασμοῦ πρὸς τοὺς ταπεινοὺς ἐκείνους ἀστυνομικοὺς ὑπαλλήλους, τοὺς policemen, οἵτινες εἶνε πραγματικοὶ καὶ ἀληθινοὶ φύλακες, καὶ φύλακες ἀγρυπνοὶ τῆς ζωῆς καὶ τῆς περιουσίας τῶν πολιτῶν. Εἶνε δ' ἄξιοι ὅχι μόνον ἐπαίνων, ἀλλὰ καὶ θαυμασμοῦ οἱ ἄνδρες ἐκεῖνοι, οἵτινες διευθύνουσιν ἢ τὴν ἀστυνομίαν ἢ, ὡς ὁ κ. Ἀρβεῦ, τὰς εἰρκτὰς διὰ τὰς ἀκαταβλήτους προσπάθειάς, ἃς καταβάλλουσιν εἰς τὸ νὰ ἐπαναφέρωσιν εἰς τὴν εὐθείαν ὁδὸν διὰ τῆς μετανόιας, τῆς ἐργασίας καὶ τοῦ σεβασμοῦ πρὸς τὰ ἀνθρώπινα συναισθήματα, τοὺς ἀγρίους ἀληθῶς κακούργους, τοὺς περιπλανωμένους ἀνὰ τὸ ἀχανὲς Λονδίνον.

[Jules Claretie].

Σ. Κ. Σ.

Ἡ ἐπομένη ἐπιστολὴ μετεφράσθη ἐκ τῶν ἀρτίως ἐκδοθεισῶν «Ἀνεκδότων ἐπιστολῶν τοῦ Προσπερ Μεριμέ». Ἐγράψεν δὲ αὐτὴν ὁ διάσημος συγγραφεὺς τὴν 25 Ἰανουαρίου 1867 πρὸς τὴν κυρίαν **, θυγατέρα διττῶς ἐνδόξου στρατιωτικοῦ διὰ τὸ μέγα ὄνομα, ὅπερ ἔφερε, καὶ τὴν θέσιν ἣν ὁ ἴδιος κατέχεν ἐν τῇ στρατῷ.

Πικραὶ εἶνε αἱ ἀλήθειαι, τὰς ὁποίας εἶπεν ὁ Μεριμέ· ἀλλὰ μετὰ τρία ἔτη αἱ συμφοραὶ τοῦ γερμανικοῦ πολέμου καὶ τὰ τερατώδη ἔργα τῆς Κοινότητος ἀπέδειξαν ὅτι ὡς προφῆτης ἐλάλησε. Σ. τ. Δ.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΟΥ ΠΡΟΣΠΕΡ ΜΕΡΙΜΕ

Κάνναι, τῇ 25 Ἰανουαρίου 1867.

Κυρία μου,

Ἀπαντῶ εἰς τὸ μέρος τῆς ἐπιστολῆς σας τὸ ὅποιον δὲν εἴμπορεῖ νὰ ᾖται σπουδαῖον. Μὲ λέ-

γετε νὰ γράψω περὶ τῶν ἐνεστώτων δημοσίων πραγμάτων, ὡς ἂν ἤμην ἱκανὸς νὰ γράψω ὅ,τιδήποτε. Καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι ἔχω εἰσέτι τὴν πρὸς τοῦτο δεξιότητα, ἤθελε μὲ εἶναι ἀδύνατον νὰ υποβληθῶ εἰς τὴν ὑποχρέωσιν τοῦ ψεύδεσθαι καθ' ἐκάστην, ὅπερ εἶναι ὅρος οὐ οὐκ ἀνευ πάσης πολιτικῆς συζητήσεως. Ἀνάγκη νὰ ψεύδῃται τις διὰ νὰ καλύψῃ τὰ σφάλματα τῆς ἰδίας πολιτικῆς μερίδος, νὰ ψεύδῃται διὰ νὰ προσβάλῃ τοὺς ἀντιπάλους, νὰ ψεύδῃται ὡς καὶ διὰ νὰ εἰπῇ ὠφέλιμον ἀλήθειαν εἰς τὸ κοινόν. Ἐνὶ λόγῳ πρόκειται περὶ ἔργου, ὅπερ μὲ ἀνδιᾶζει. Τῇ βοηθείᾳ ψευδολογιῶν ἐρεθίζουσι τὸν λαὸν τοῦτον, ὅστις κατ' ἐμὲ εἶναι ἐξαιρετικῶς ἀνεπιτήδεις πρὸς τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὴν αὐτοδιοίκησιν.

Πάντες ἔχομεν μερίστην ἀπέχθειαν πρὸς πᾶσαν πρωτοβουλίαν, διότι φοβούμεθα τὴν εὐθύνην ὅσοι δὲ ἔχουσι πρωτοβουλίαν, μᾶς προσβάλλουσι, καθὼ πλεηγώνοντες τὴν ματαιοφροσύνην ἡμῶν. Νομίζομεν ὅτι εἰσὶν εὐφύστεροι ἡμῶν, ἄρα δέον νὰ προσπαθῇσωμεν νὰ καταρρίψωμεν πᾶν ὅ,τι ἐπιχειροῦσι. Τί νὰ κάμῃ τις διὰ λαὸν οἷος ὁ ἡμέτερος; Τί ἄλλο παρὰ νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ ὑπάγῃ κατὰ διαβόλου, πρὸς ὃν εἰλικρινῶς πείθομαι ὅτι βαίνομεν μετὰ καταπληκτικῆς ταχύτητος.

Ταῦτα πάντα μὲ θλίβουσιν, ἀλλὰ δὲν βλέπω τὴν θεραπείαν.

ΠΡΟΣΠΕΡ ΜΕΡΙΜΕ

Γινώμαι καὶ σκέψεις ἠθικαὶ τοῦ δονικὸς

ΔΕ-ΛΑ-ΡΟΣΦΟΥΚΟ

[Μετᾶφρασις Γ. Ζωχιού.]

314.

Ἡ ἄκρα ἡδονή, ἣν αἰσθανόμεθα περιαιυτολογούντες, ἔπρεπε νὰ διεγείρῃ ἐν ἡμῖν τὴν ὑπόνοιαν, ὅτι οὐδόλως ἡδύνονται αἱ ἀκούοντες ἡμᾶς.

315.

Ἡ αἰτία, ἣ συνήθως ἀποτρέπουσα ἡμᾶς ἀπὸ πάσης πρὸς τοὺς φίλους ἡμῶν ἀποκαλύψεως τῶν μυχῶν τῆς ἡμετέρας καρδίας, δὲν εἶναι ἡ πρὸς αὐτοὺς, ἀλλ' ἡ πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς ἀπιστία.

316.

Οἱ ἀσθενοὺς χαρακτῆρος ἄνθρωποι δὲν δύνανται νὰ ᾖται εἰλικρινεῖς.

317.

Μέγα δὲν εἶναι δυστύχημα τὸ εὐεργετεῖν ἀχαρίστους, ἀλλ' ἀφόρητος εἶναι ἡ πρὸς ἄνθρωπον ἀχρεῖον ὑποχρέωσις.

318.

Ἰπάρχουσι καὶ τῆς παραφροσύνης θεραπευτικὰ φάρμακα, ἀλλ' οὐδεὶς εὐρίσκεται τρόπος διορθώσεως νοδὸς διεστραμμένου.

319.

Δὲν δύναται τις νὰ τηρήσῃ ἐπὶ μακρὸν χρόνον ἀκμαῖα τὰ πρὸς τοὺς φίλους καὶ τοὺς εὐεργέτας αὐτοῦ ὀφειλόμενα αἰσθήματα, ὅταν χω-